

NHẬT KÝ RỒI... 1995

(Tự Truyện 5)

*/ Thời gian **tháng 11/1995**, tình trạng rối loạn của nội tâm tôi đã đến hồi trầm trọng. Tôi tìm quên lãng cô đơn và dày vò vào sự viết lách. Mỗi đêm, tôi ngủ rất ít. Từ ba giờ khuya đã thức giấc ngồi vào bàn. Chỉ trong vũng không gian vắng động, một mình, tôi mới thấy cuộc đời đáng sống, mọi khắc khoải chung quanh đều trở nên tầm thường, con người hiện hình là một sinh vật vô cùng nhỏ bé trước dòng thời gian trôi xuôi lặng lẽ.

Mới đó mà đã gần hết một kiếp đời! Kiểm điểm lại, còn được gì trong tay? Dư âm của những tháng năm triền miên giông gió? Một tuổi thơ ra đi từ khi chưa kịp đến? Một tuổi trẻ tối mò hy vọng? Những mối tình đượm đầy nước mắt? Một mái chông con gập ghềnh nhiều bận? Tám năm ân tình đang đi vào ngõ cụt? Một đứa con chung và những đứa con đầu óc riêng tư?

Rõ ràng, trong suốt nhiều chục năm, tôi đã "*sống như một chàng điên*", đã đốt cuộc đời mình bằng ngọn nến hai đầu trước luồng gió mạnh. Giờ đây, bác tàn nến lụn mới thấy rằng mình "vẫn chưa được sống đủ bao nhiêu cho những điều mơ ước". Vẫn còn rất nhiều dày vò khắc khoải về cá nhân, con người, gia đình, xã hội, văn chương, nghệ thuật... sẵn sàng trôi lên giữa trái tim tôi những lúc đêm khuya.

Đôi khi tự hỏi, tôi đã ước mơ điều chi trong tròn một chuỗi sống? Câu trả lời quả là mờ nhạt. Trong trái tim nghệ sĩ này, *cái gì cũng được làm thành giấc mơ* và *điều gì cũng có thể làm tôi tỉnh giấc*. Điểm đau khổ của tôi nảy sinh từ đó. Tôi nhìn cuộc đời bằng hai mặt xấu và đẹp của nó, yêu luôn cả hai mặt ấy trong thái độ vừa thẳng thừng đối diện, lại vừa như lúc nào cũng có khuynh hướng trốn chạy mọi phủ phàng nó đem lại cho tôi. Những cú đoạn tình, những lần cắt đứt trong quá khứ chỉ càng tạo thêm khoảng rộng cho vũng không gian cô đơn tôi lặn ngụp từ khi niên thiếu. Đó là "thái độ trốn chạy" như đã viết. Đó là "sự hèn nhát" như nhiều khi tôi tự xỉ vả mình.

Nhưng có một điều lạ rằng, **chỉ như thế**, tôi mới có thể *tự cứu mình sống* còn hiện hữu sau rất nhiều phen bị cuộc đời vùi dập. Và **cũng chỉ trong khoảng trống cô đơn**, tôi mới *thấy như được bơm cho sức mạnh để dần dà tự gượng đứng lên*.

[]

MỘT CÁNH THƯ

Nhận thư Thanh Vân (bút hiệu Người Cali).

Norwalk, CA, Nov. 17/1995
Chị Thu Vân thân,
Đã nhận được tập sách của chị.

Đọc sơ sơ thôi, dẫu chưa hề biết mặt nhưng em thấy đã rất thương chị vì các lời lẽ mà em nhận ra trong đó những nét buồn vô cùng độc đáo. Câu chuyện tình Trần Sa của chị thật đẹp, thật cao thượng và cũng nhiều nước mắt đau thương. Sao lại có người mang tâm địa lang sói để đem một câu chuyện đẹp, đầy *tragique* như vậy ra làm đề tài để bôi nhọ một người có tâm hồn như chị?

Chị là một nghệ sĩ có tài, có học. Trời dày đọa chị quá bất công. Em đã ghi lại được những nét chính cho một bài viết. Nếu viết về chị, em nghĩ rằng phải viết thật trân trọng. Em mong một ngày sẽ có bài viết thật hay thật đẹp để nói về “con người và trái tim” chị. Em nghĩ cái *crise* của chị rồi sẽ qua. Trời không làm khổ mãi những người có lòng. Chị đừng nghĩ quẩn mà bóp tim mình thêm phen nữa. Cuộc đời ngắn ngủi, chị đã khổ nhiều rồi. Đã đến lúc chị nên bỏ ngoài tai những lời thị phi và vun xới hạnh phúc của mình. Dù sao đọc sách chị thấy rằng chị vẫn còn có văn chương, âm nhạc và bé Âu Cơ bên cạnh. Hãy nghĩ đến chuyện vui là đủ.

Thương chị,
Thanh Vân (Người Cali).

[]